

Bases polítiques
de l'Organització Juvenil Socialista
del País Valencià

Bases polítiques

Organització Juvenil Socialista del País Valencià

Continguts

Introducció	5
1. Fonaments generals del projecte comunista	6
1.1. Aproximació als fonaments històrics i materials del comunisme	6
1.2. Principis estratègics generals del projecte comunista	8
2. Capitalisme decadent i lluita de classes	11
2.1. La crisi històrica de valorització com a escenari de fons	11
2.2. Ofensiva capitalista i proletarització	13
2.3. Les condicions actuals de lluita del proletariat	15
3. La derrota històrica, tot i que provisional, del proletariat com a classe independent	17
3.1. Ascens i declivi del moviment proletari	17
3.2. El llegat d'Octubre	19
3.3. Les condicions d'un nou cicle revolucionari	19
4. Estratègia i tàctica general per a la rearticulació del Partit Comunista	21
5. El paper de l'OJS en el procés socialista	24

Bases polítiques

Organització Juvenil Socialista del País Valencià

Introducció

Hui, el sistema capitalista mostra els signes d'una agonia civilitzatòria que evidencia la seua caducitat com a ordre social. La lògica expansiva del règim del benefici privat, després de segles de desplegament històric, està tocant els seus límits.

L'obstrucció de l'acumulació capitalista, fruit del desenvolupament de les seues pròpies contradiccions, espenta a la burgesia a actualitzar el seu domini polític i econòmic, intensificant la desposseïció del proletariat i el reforçament dels mecanismes autoritaris. En el tauler internacional, les tensions entre els diferents blocs imperialistes augmenten i esclaten en forma de guerres comercials i militars pel control de mercats, zones d'influència i rutes comercials.

Com a conseqüència del desenvolupament capitalista, la crisi ecològica es manifesta en incomputables desastres climàtics, en destrucció d'ecosistemes i en la pugna acarnissada per un recursos naturals cada cop més cobejats, constituint-se en una amenaça a la possibilitat mateixa de vida humana al planeta en només unes dècades. El present que pot oferir el capitalisme és ja una era de catàstrofes.

L'agenda política del gran capital en crisi és compartida, d'esquerra a dreta, per tots els partits de la política burgesa. Al centre imperialista, la pèrdua d'hegemonia del bloc occidental i la descomposició del pacte social de classes mitjanes deixen un sòl fèrtil a l'expansió d'un nou sentit comú reaccionari, el qual està servint de combustible per al triomf de l'extrema dreta com a forma política predilecta del gran capital.

A la barbàrie d'un capitalisme en crisi que s'accelera cap a l'abisme, sols pot oposar-s'hi un ordre social superior, el comunisme com a alternativa integral que allibera les forces productives de l'actual contradicció que les obstrueix, posant-les a disposició de les necessitats humanes i edificant una societat d'individus lliures. Per a estar a l'altura d'aquest repte, el proletariat ha de rearticular-se com a subjecte polític revolucionari, capaç d'encarnar les potències socials en una ofensiva internacional contra la burgesia que conqueresca un nou destí per a la humanitat.

1. Fonaments generals del projecte comunista

1.1. Aproximació als fonaments històrics i materials del comunisme

El metabolisme social de l'ésser humà amb la natura es realitza en el capitalisme mitjançant la reproducció de dos grups socials antagònics, a saber: la relació de classe entre la burgesia i el proletariat.

La burgesia és la classe propietària dels mitjans de producció, mentre que el proletariat se'n troba desposseït. El proletariat no pot reproduir la seua existència més que venent a la burgesia allò que posseeix lliurement: la seua força de treball.

La burgesia personifica el procés d'**acumulació del capital**, el qual només pot dur-se a terme a través de l'**explotació de la força de treball** que li ven el proletariat. L'acumulació de capital, per tant, depén de l'existència de la força de treball com a mercaderia.

La burgesia no domina al proletariat a través de relacions directes i personals de dependència, sinó per trobar-se aquest últim en necessitat de vendre la seua força de treball a canvi d'un salari. El proletariat no es troba sotmés a un burgès en particular, sinó a la **classe capitalista en el seu conjunt**.

Els mitjans de producció es troben dividits en unitats productives independents, empreses privades de la burgesia que produeixen les unes a esquena de les altres i competeixen entre si. El producte del treball pren necessàriament la **forma de mercaderia** per a validar-se en el mercat com a treball socialment útil, sense que aquest pugui ser regulat prèviament de manera conscient d'acord amb les necessitats socials.

La producció capitalista de mercaderies es desenvolupa **anàrquicament**, impulsada per les necessitats cegues d'acumulació del capital, fent de la burgesia un simple agent del seu moviment expansiu, al qual ella també es troba sotmesa.

La **competència** és el mode d'existència de les diferents fraccions del capital, les quals necessiten un aparell burocràtic aparentment extern a elles que regule la concurrència dels diferents interessos privats i els sotmeta a l'interés del capital com a relació social general: l'**Estat burgès modern**.

La **lluita de classes** és el mode en què es resol la competència entre Treball i Capital; normalment, com a delimitació de la frontera entre salari i guany. L'Estat burgès, en tant que representant polític del capital general, vetlla per la relació de classe sobre la qual s'assenta íntegrament el mode de producció capitalista, la qual cosa inclou la **lluita de la burgesia pel guany**, però també, encara que subordinat a ella, la **lluita del proletariat pel salari**. Això li confereix aparença de neutralitat com a instrument que s'eleva per damunt de les classes.

El **caràcter expansiu de l'acumulació capitalista** comporta el desenvolupament de les forces productives humanes fins a quotes mai vistes en la història, cosa que, alhora que desposseeix massivament el proletariat, posa les condicions de possibilitat per a reduir al mínim la jornada laboral i permetre la participació conscient del conjunt de la població en l'administració de la producció social.

L'acumulació de capital, mediada per la competència entre unitats productives privades i independents, duu a la **centralització constant dels mitjans de producció**, exigint formes creixentment col·lectives de planificació i regulació dels processos productius: monopolis, societats anònimes, regulació estatal, etc. El desenvolupament permanent del contingut social de les forces productives o tendència a la socialització de la producció entra en **profunda contradicció amb l'estreitor de les relacions socials capitalistes**.

El proletariat, que concentra tendencialment el conjunt de les funcions productives humanes, personifica el caràcter social de la producció capitalista i la possibilitat de **socialització plena de tots els processos productius**. La lluita de classes pren la **forma revolucionària** quan el proletariat resol l'antagonisme entre el contingut social de les forces productives i la propietat privada dels mitjans de producció.

1.2. Principis estratègics generals del projecte comunista

1. L'emancipació del proletariat només pot ser **obra del proletariat mateix**.

El proletariat és la classe d'aquells que es troben **desposseïts dels mitjans de producció** i que depenen del fons salarial per a reproduir la seua vida, amb independència de si treballen per a un capitalista o altre o si no treballen per a cap. Donat que no es troba dominat per relacions de dependència personal, sinó socialment sotmés al conjunt de la classe burgesa, el proletariat només pot emancipar-se **en tant que classe**, mitjançant la **seua pròpia acció col·lectiva** orientada a l'expropiació i posterior socialització dels mitjans de producció.

2. L'emancipació del proletariat és de **caràcter mundial**.

L'extensió global i impersonal de la relació de classe capitalista determina el caràcter universal del proletariat com a classe internacionalment sotmesa al capital. L'emancipació del proletariat de qualsevol part del planeta requereix, doncs, la completa supressió de la relació social que el sotmet universalment, això és: l'emancipació del proletariat de la resta del món.

3. El **socialisme** és l'ordre civilitzatori que consuma l'**emancipació del proletariat**.

En tant que classe universal, el proletariat es troba en decidida contradicció amb totes les altres classes. Els seus interessos no són interessos de classe particulars, sinó que apunten a la dissolució de les classes mateixes. El proletariat, per tant, realitza la seua emancipació negant-se a si mateix com a classe, cosa que sols pot fer-se efectiva en el socialisme com a ordre civilitzatori superior, basat en la **supressió de les classes** i l'**apropiació col·lectiva dels mitjans de vida** per part de l'associació d'individus lliures, capaços d'organitzar de manera conscient el seu metabolisme amb la natura.

4. L'emancipació del proletariat és l'**emancipació de la humanitat**.

En tant que el socialisme suprimeix tota distinció de classe social i instaura les condicions per a la **llibertat humana real**, l'emancipació del proletariat equival a l'emancipació de la humanitat.

5. L'emancipació del proletariat passa per la seua conquesta del poder polític.

Com que la burgesia fa valer el seu poder polític per a sostindre la propietat sobre els mitjans de producció i, en definitiva, el seu ordre social, l'emancipació del proletariat requereix la conquesta del poder polític com a mitjà necessari per a l'expropiació de la burgesia i la construcció del socialisme.

6. La conquesta del poder polític exigeix la constitució del proletariat en partit independent de la resta de classes.

Per a conquerir el poder polític, el proletariat ha d'organitzar-se com a classe independent, conscient del seu projecte històric i amb la capacitat i disposició d'actuar d'acord amb els seus objectius polítics. El proletariat ha de constituir-se, doncs, en un partit de classe independent, el qual només pot concebre's com a la fusió del programa socialista i el moviment proletari de masses. Aquesta relació pràctica és el que anomenem **Partit Comunista**, el qual es caracteritza pels següents atributs:

- La **teoria marxista revolucionària**. L'avantguarda socialista és l'encarregada de desenvolupar i preservar la teoria marxista revolucionària a partir de les condicions històriques i reptes polítics que imposa la pràctica del moviment real. Fundada en la concepció materialista i dialèctica del món, només aquesta teoria pot elaborar una estratègia i concreció tàctica general que dote les lluites del proletariat d'independència ideològica i política. Aquesta independència de classe pren la seua forma acabada en el Partit Comunista, el qual ostenta, simultàniament, la teoria revolucionària i la capacitat de realitzar el seu potencial pràctic: la revolució proletària internacional.
- El **caràcter de masses**. El Partit Comunista no és l'organització d'una minoria revolucionària que guia exteriorment a les masses proletàries en lluita, sinó que es tracta del moviment organitzat que les fusiona amb el programa socialista. El Partit, doncs, és el conjunt de mediacions polítiques i organitzatives que, a través del desplegament d'una àmplia estructura militant centralitzada, vinculen i unifiquen en una mateixa entitat de magnitud històric-social l'avantguarda socialista i el moviment proletari de masses.

- El **centralisme democràtic**: La unitat democràtica del moviment revolucionari sota una mateixa direcció estratègica només pot assolir-se a través de mecanismes polítics-organitzatius que garanteixen la màxima unitat d'acció i, alhora, la màxima capacitat de deliberació.
 - L'**internacionalisme proletari**: En tant que l'emancipació del proletariat només pot realitzar-se a escala històric-mundial, l'internacionalisme constitueix un principi indissoluble dels Partits Comunistes, els quals s'han de concebre com a seccions d'una instància política superior: la Internacional Comunista.
 - La **projecció de l'Estat-Comuna**: L'ofensiva revolucionària mundial contra la burgesia exigeix que el Partit Comunista desenvolupe i amplie de forma permanent les seues bases materials, polítiques i institucionals, articulant un nou poder de classe que prefigure el futur Estat-Comuna.
- 7.** La conquesta plena del poder polític i la posterior transició al socialisme exigeixen que el proletariat impose la seua **dictadura revolucionària** sobre les altres classes i edifique l'**Estat-Comuna**.

La conquesta del poder polític per part del Partit Comunista no consisteix en la presa i posterior administració de l'Estat capitalista, sinó en la destrucció d'aquest mitjançant la seua **substitució per noves institucions de poder proletari** que realment estiguen en disposició de dirigir el procés revolucionari: l'Estat-Comuna (o Estat Socialista). Això implica la **dissolució de la maquinària burocràtica-militar** de l'exèrcit, la policia i la judicatura, així com les instàncies de poder polític, tant legislatiu com executiu (parlament, govern i partits burgesos), i la seua substitució per una nova estructura política centralitzada i fonamentada sobre el poder democràtic de les masses proletàries autoorganitzades: milícia popular, control permanent de les funcions polític-administratives, càrrecs i delegats polítics revocables en qualsevol moment i amb salari normal, etc.

La construcció del socialisme exigeix estendre mundialment la revolució i consumir l'expropiació de la burgesia, impulsar la transformació de les relacions de producció i caminar cap a la supressió de les classes i de la resta de categories capitalistes. Aquestes tasques suposen la necessitat d'una determinada forma de l'Estat-Comuna: la dictadura revolucionària del proletariat sobre els romanents de la resta de classes, fins a la seua completa extinció.

2. Capitalisme decadent i lluita de classes

2.1. La crisi històrica de valorització com a escenari de fons

L'assumpció dels principis generals del programa del proletariat revolucionari ens imposa l'obligació d'**actualitzar la seua concreció estratègica i tàctica general** al nostre moment històric. La fase expansiva del capitalisme, on va ser concretat per primera vegada el programa del socialisme científic, ha quedat llargament sepultada per una **fase decadent d'un capitalisme en crisi** que està esgotant la seua racionalitat històrica.

La competència, en tant que forma en què es realitza la reproducció capitalista, no actua sobre un escenari eternament donat i igual a si mateix, sinó que genera condicions històriques noves. La competència ha impulsat un procés de **centralització i tecnificació** que ha anat transformant la producció, des de la manufactura, amb mètodes quasi artesanals, passant per les fàbriques tradicionals, fins als enormes conglomerats industrials altament robotitzats que ara ocupen el seu lloc. Les unitats productives es veuen impel·lides a introduir innovacions tecnològiques per tal de produir més a menys cost, absorbint els capitals ineficients i **reemplaçant progressivament la mà d'obra humana per maquinària**. Així, la competència capitalista ha impulsat el desenvolupament de les forces productives fins al un punt que és tècnicament possible una regulació col·lectiva i planificada de la producció que permeta cobrir còmodament les necessitats de tota la població humana del món.

No obstant això, baix les relacions de producció capitalistes, el resultat de l'abundància productiva és la **misèria de la immensa majoria de la classe productora**. Les forces productives no es troben a disposició de les necessitats socials, sinó del **benefici econòmic privat**. I aquest últim es troba creixentment obstruït pel mateix desenvolupament de les forces productives. Les condicions històriques actuals després de més d'un segle de centralització i tecnificació capitalista situen un escenari on el capital, per tal de ser competitiu en un sector de mercat, ha d'invertir en l'última tecnologia i fer-ho en una escala prou gran. Això li

permet obtindre guanys elevats, però a canvi d'una inversió molt alta: és a dir, per molt que els guanys dels grans capitals siguen cada volta majors, cau tendencialment la taxa de guany, la relació entre el guany obtingut i la inversió inicial, cosa que espanta als capitalistes a intentar comprar la força de treball sistemàticament per baix del seu valor. A la base de la caiguda tendencial de la taxa de guany i dels seus efectes devastadors per a la classe treballadora es troba la **pèrdua de pes relatiu del treball humà**, l'únic que genera nou valor en el procés de producció capitalista.

Des de l'últim terç del segle XX, aquesta tendència s'evidencia al centre imperialista. La deslocalització industrial fou una eixida dels grans capitals a l'asfixiant taxa de guany, cap a un model que estalviava costos de producció i donava pas a la definitiva **terciarització i financerització de l'economia occidental**, generant nous sectors d'inversió i dinamisme econòmic. Però, més que una eixida, es va revelar com una via més llarga al mateix destí, ja que la tecnificació ha continuat també a la perifèria, mentre que, al centre imperialista, els nous sectors econòmics han acabat tan saturats de sobreproducció com ho estava anteriorment el sector industrial. Actualment, entre un riu de productes que inunda el mercat, fins al punt d'acabar sense vendre's o en obsolescència prematura, la inversió productiva es veu desincentivada per l'expectativa d'una baixa taxa de guany i l'elevada probabilitat de fracàs en mercats ja saturats, afavorint la migració de capital cap a activitats més lucratives com l'especulació financera.

Alhora, com que més tecnificació, automatització i robotització vol dir menys mà d'obra humana en termes relatius, a la producció d'una massa cada vegada major de mercaderies se li oposa el creixement de la **població sobrant per al capital**: milions de persones expulsades del món laboral, en atur crònic o subocupació, per a les quals el sistema capitalista ja ha fracassat com a ordre civilitzatori.

Per a la resta, la barbàrie civilitzatòria és també una realitat cada vegada més palpable. La dinàmica capitalista ha arribat al punt de posar en greu risc les condicions de possibilitat de la vida al planeta, amb l'esgotament de recursos naturals, emissions de carboni, canvi climàtic i destrucció d'ecosistemes. L'inici del mil·lenni anuncia l'entrada en una **era de catàstrofes** provocades o agreujades per les lògiques del capital, amb uns Estats cada vegada pitjor dotats per a gestionar les seues devastadores conseqüències sobre el medi i la classe treballadora.

Paral·lelament, la crisi de valorització intensifica les condicions de **competència entre capitals** i la cursa pel control dels recursos naturals i econòmics. Això adquireix una dimensió política ineludible en el tauler inter-imperialista: la reconfiguració dels blocs geopolítics, l'auge dels nacionalismes, el rearmament dels Estats, les tensions comercials i militars, etc., són alguns dels processos que vaticinen la guerra mundial com a horitzó inevitable del capitalisme en crisi.

2.2. Ofensiva capitalista i proletarització

Com a mesura per a pal·liar la insuficient taxa de guany, la burgesia ha accelerat el saqueig del fons salarial en una **ofensiva general contra la classe treballadora** impulsada des dels seus òrgans de poder polític estatals i supraestatals. Les polítiques fiscals i monetàries dels bancs centrals han servit com a eina per a augmentar el **poder de les oligarquies financeres**, mentre les administracions estatals han consumat, en línia amb el poder supraestatal, una **política de retallada constant**: baixada dels salaris reals, desmantellament dels serveis i prestacions públics, etc. Aquest atac continuat contra les condicions de vida de la classe treballadora ve acompanyat d'un **reforçament autoritari dels Estats**, els quals estan potenciant els mecanismes de repressió i control, militaritzant les fronteres i instaurant un estat d'excepció permanent, en especial per al proletariat migrant. Conseqüentment, aquesta ofensiva econòmica, política i estatal de les oligarquies requereix d'una dimensió cultural i ideològica que la legitime mitjançant la promoció d'un sentit comú cada cop més reaccionari.

Tot l'espectre de la política burgesa, de la dreta fins a l'esquerra, implementa aquest programa d'ofensiva amb matisos cada volta menys notables. No és una qüestió de voluntat política, sinó de **governança capitalista constreta per una taxa de guany insuficient**, que només deixa lloc a cavalcar un inevitable procés de **proletarització**, d'extensió i agudització de la condició proletària: creixement de la població sobrant, empitjorament general de les condicions de vida de la classe treballadora i descomposició de les classes mitjanes.

Totes aquestes tendències, en clar predomini almenys des dels anys 70, han suposat el **trencament del pacte social keynesià** que va fonamentar la relació de classe en l'Europa imperialista de postguerra. El projecte reformista de la socialdemocràcia, en la mesura que pretén garantir unes bones condicions de vida a través de la distribució de la riquesa produïda sota el sistema capitalista, sempre ha depés dels cicles econòmics expansius en què la producció capitalista ofereix un

cert marge de redistribució. Per això, arribats a l'escenari de crisi crònica de valorització, aquest es presenta com un projecte històricament esgotat, que ja no pot oferir la comoditat d'antany a àmplies capes socials.

La pedra angular del projecte socialdemòcrata, l'expressió que millor sintetitzava el pacte social de postguerra, fou la conformació de la classe mitjana: un bloc social interclassista que amalgama diferents estrats i fraccions de classe, des de la petita burgesia fins als sectors més ben posicionats de la classe treballadora (l'aristocràcia obrera), integrats en l'ordre polític-social burgès a través de concessions del capital, com ara mesures socials i proteccionistes, mecanismes corporatius, espais de representació política, etc. Davant del desgast de les condicions que feien possible la seua existència, aquest bloc de classes mitjanes es troba hui en procés de descomposició, creixentment incapaç de reproduir les seues condicions de vida i, sobretot, de transmetre-les generacionalment.

La crisi del 2008 va catalitzar el malestar social d'aquestes classes en descomposició, impulsant un cicle de mobilitzacions i organització popular que es va replicar a escala internacional. Aquest cicle, de caràcter netament interclassista, acabà subordinant-se a la reedició d'una socialdemocràcia que, sent ja incapaç de complir quasi res del que promet, va prendre una nova forma populista, representada a l'Estat espanyol en Podemos com a màxim exponent.

El **fracàs palmari d'aquesta socialdemocràcia populista** ha conduït a un nou cicle polític marcat per la desafecció i per l'auge reaccionari. En temps de crisi, la competència augmenta, també entre amplis sectors de la classe treballadora, i, sobretot, entre les **classes mitjanes en procés de proletarització**, les quals, davant l'esgotament del projecte reformista, entren en replegament, agafant-se amb dents i ungles als seus privilegis i servint de **base social per al nou sentit comú reaccionari** que promou el gran capital: criminalització de la condició proletària, securitarisme, racisme i discursos antiimmigració, militarisme i ultranacionalisme, i el retorn a un conservadorisme cultural en matèria de gènere i llibertats sexuals.

En definitiva, la crisi estructural de valorització amplia i accelera la proletarització de grans capes mitjanes de la societat alhora que obstrueix la capacitat redistributiva i integradora de les institucions burgeses, generant un escenari de potencial crisi civilitzatòria que obri la porta a la lluita covarda del penúltim contra l'últim.

2.3. Les condicions actuals de lluita del proletariat

Amb tot, la gestació en el centre imperialista d'un **nou proletariat massiu i creixentment desposseït**, nodrit per la descomposició de la petita burgesia i de l'aristocràcia obrera, posa també les condicions generals per al procés d'acumulació de forces que rearticule el proletariat en classe independent i avance cap al **rellançament d'un nou cicle revolucionari**.

L'espai d'operativitat per a la recomposició política i ideològica de les forces revolucionàries, però, sorgeix d'un estat actual de la lluita de classes en què l'augment del descrèdit dels governs socialdemòcrates i les múltiples expressions de resistència contra l'ofensiva burgesa no s'expressen immediatament sota la forma d'un moviment proletari de masses. Més enllà d'expressions individualitzades i estrictament larvades, la conflictivitat de classe del proletariat es desplega actualment de **forma marginal i fragmentada**, siga a través de lluites aïllades i de baixa magnitud, siga directament subsumida en les formes de lluita de les classes mitjanes.

Aquestes últimes responen, en general, a dues casuístiques: d'una banda, als actuals moviments de masses de caràcter **interclassista**, comunament anomenats moviments *socials* o *populars*, en què el proletariat veu **subordinades les seues lluites i demandes** als sectors radicalitzats de les classes mitjanes que hegemonitzen les diverses expressions polítiques i ideològiques d'aquests moviments (ecologista, feminista, antiracista, nacionalista, etc.); i, d'altra banda, als diversos mecanismes de **lluita institucionalitzada** directament integrats en l'Estat capitalista, des de la varietat de partits socialdemòcrates (Compromís, Podemos, Esquerra Unida, etc.) fins als sindicats de concertació (UGT, CCOO, etc.), passant per tot un seguit de plataformes, associacions i col·lectius obertament vinculats a les institucions burgeses, els quals exerceixen com a instància efectiva de mediació entre l'Estat capitalista i els moviments de masses.

La degradació de la capacitat medidora d'aquestes formes d'integració (representació i corporativització de masses) en la política burgesa, tot i obrir la porta a una **potencial ruptura política respecte de l'hegemonia de les classes mitjanes**, no es tradueix mecànicament en un procés massiu d'autoorganització espontània que avance cap a la recomposició política del proletariat com a classe independent. La tendència majoritària davant els efectes de la proletarització apunta més aviat a la **reproducció degradada** de les velles formes de resistència i

vies d'integració institucional d'unes classes mitjanes en descomposició cada vegada menys capaces d'oferir un projecte polític que no siga el corporativisme i l'auge reaccionari.

La necessitat de superar aquestes formes de lluita impotents i recuperar la perspectiva d'un moviment de classe massiu i netament revolucionari ens obliga a assumir les implicacions estratègiques que la **derrota històrica del proletariat** ha imposat a la realització del projecte comunista.

3. La derrota històrica, tot i que provisional, del proletariat com a classe independent

3.1. Ascens i declivi del moviment proletari

Des de la segona meitat del segle XIX, al caliu de les transformacions socials capitalistes, s'inicia en Europa un llarg **període ascendent en la lluita de classe del proletariat**. La classe treballadora dels països industrialitzats i en procés d'industrialització es dotarà dels seus propis mitjans de lluita i organització, constituint-se en un **moviment de masses internacional** i assolint la seua **independència de classe**.

Simultàniament, en tant que expressió de l'ascens històric del proletariat com a força social i moviment de masses, el **socialisme** es va anar conformant en un corrent polític-ideològic cada vegada més estés entre els destacaments d'avantguarda del moviment proletari i, en general, creixentment vinculat a la seua lluita de classe.

No exempt d'alts i baixos, aquest període ascendent de la lluita de classe del proletariat prendrà una forma obertament revolucionària durant el cicle de 1848-1871, com a expressió de l'entrellaçament de la revolució burgesa i la revolució proletària, i, posteriorment, a partir d'**Octubre de 1917**, donant pas per primera vegada en la història a la revolució proletària internacional. Com a requisit previ d'aquesta última, l'ala marxista del socialisme va haver d'escindir-se dels sectors oportunistes de la socialdemocràcia i articular-se com a corrent polític-ideològic netament revolucionari.

Durant l'anomenat Cicle d'Octubre, el proletariat es constituirà en Partit Comunista, això és: la **fusió pràctica del socialisme i el moviment proletari de masses** en fase d'ofensiva internacional. El marxisme-bolxevisme, com a forma més desenvolupada d'aquesta fusió, durà a terme el primer assaig substancial d'edificació de la dictadura revolucionària del proletariat —amb permís de la Comuna de París— en tant que forma transicional del nou poder de classe.

No obstant això, l'aïllament i posterior enderrocament de la revolució proletària internacional, així com el consegüent col·lapse dels primers intents de construcció del socialisme, posaran fi al cicle revolucionari d'Octubre, marcant un punt d'inflexió per a les organitzacions socialistes d'arreu d'Europa i del món. La derrota de la revolució donarà via lliure a l'**oportunisme** i inaugurarà un llarg període de declivi per al proletariat internacional, iniciant-se un procés de **desmantellament i assimilació del moviment obrer en l'ordre polític-social capitalista**.

Aquest procés d'integració mitjançant l'assumpció de demandes històriques del moviment obrer, com ara la jornada laboral de 8 hores, el sufragi universal o el reconeixement legal de drets i llibertats sindicals entre d'altres, no s'ha d'entendre únicament com a la reacció dels capitalistes davant la possibilitat de reactivació revolucionària de la lluita de classes. Es tractà més aviat d'una tendència històrica del mode producció capitalista que, tot i accelerada i intensificada per l'adveniment del Cicle d'Octubre, ja havia començat a realitzar-se, com a mínim, des de principis del segle XX en aquelles potències europees on el desenvolupament tecnològic-industrial i financer del capital, junt amb la divisió imperialista del treball que l'habilitava, gestaven una àmplia capa de treballadors qualificats estratègicament posicionada en els processos de valorització.

Així, el mateix desenvolupament capitalista de les forces productives que havia permés al proletariat europeu constituir-se en un moviment de classe independent, va possibilitar també, a través de la **capacitat redistributiva dels Estats imperialistes**, la seua neutralització com a potència revolucionària. Amb tot, les taxes de redistribució de valor que costejaren el projecte reformista del segle XX, els Estats del benestar i, en general, el programa socialdemòcrata de classes mitjanes, de cap manera poden concebre's sense l'escenari que obria el Cicle d'Octubre i les correlacions de classe que hi deixava.

Al llarg de la segona meitat del segle XX, culminarà el procés de subsumpció del moviment obrer a través de la integració en l'Estat capitalista dels vells partits socialdemòcrates i dels sindicats majoritaris, ara convertits en **estructures burocratitzades de representació i enquadrament de masses en la política burgesa**. Paral·lelament, la derrota històrica del proletariat revolucionari no sols s'expressarà en l'hegemonia revisionista de les organitzacions comunistes, sinó com un procés polític-cultural més ampli i profund en què qualsevol alternativa revolucionària a l'ordre social capitalista serà **desterrada de l'imaginari col·lectiu**.

de les masses explotades i oprimides, quedant el socialisme progressivament reduït a mera fraseologia nostàlgica dins de l'ala esquerra de la socialdemocràcia.

3.2. El llegat d'Octubre

Tot i la seua derrota, la pràctica revolucionària desplegada durant el Cicle d'Octubre constitueix, des del punt de vista polític-ideològic, una font cabdal de coneixements i potencials aprenentatges sobre les estratègies i tàctiques que van concretar la teoria revolucionària i, en general, sobre els instruments de lluita i les formes polítiques i socials en què va cristal·litzar el nou poder de classe. A través del seu estudi i anàlisi crítica, Octubre ens informa sobre les conquestes i limitacions del primer intent pràctic de fer triomfar la revolució proletària internacional, contribuint com a guia de capçalera en la reelaboració d'una teoria i estratègia política que siguen capaces de relançar un nou i definitiu cicle revolucionari mundial.

No obstant això, la seua aportació no pot acabar de valorar-se racionalment sinó des del punt de vista històric-material. Les organitzacions revolucionàries que engegaren Octubre i dugueren la revolució proletària mundial a topar amb els seus límits històrics són les responsables últimes de la **correlació de forces internacional** que permetrà a la classe treballadora conquerir per la via reformista les taxes de redistribució més altes de la història. Encara que actualment en descomposició, el llegat històric i material d'aquestes conquestes, principalment en forma de drets polítics i quotes d'accés al fons salarial, determinen les condicions reals en què hui podem plantejar el desplegament tàctic d'una nova estratègia revolucionària.

3.3. Les condicions d'un nou cicle revolucionari

Aquestes conquestes, però, tindran un preu molt elevat. La vehiculació de la lluita de classes pels circuits que desplegava l'Estat capitalista va suposar la desactivació del proletariat com a classe independent, subsumint fins a desmantellar el moviment proletari de masses. Els principals òrgans de lluita d'aquest, els sindicats i partits obrers, hui no són sinó **corretges de transmissió de la política reformista de les classes mitjanes**, mecanismes d'enquadrament de masses que no sols van contribuir a la dissolució del moviment proletari, sinó que encara hui neutralitzen activament la seua rearticulació espontània.

D'un costat, els antics partits obrers han acabat convertint-se o bé directament en partits de l'ordre que s'alternen el govern burgés amb la dreta liberal o conservadora (com ara el PSOE) o bé en closques burocràtiques buides de qualsevol magnitud política i de masses (com ara el PCE). Pel seu costat, les formes de conflictivitat laboral que jugaren un paper central en l'organització de classe, hui es troben majoritàriament absorbides en les lògiques corporatives dels sindicats de concertació (com ara UGT i CCOO) hegemonitzats per sectors de l'aristocràcia obrera nacional i dirigits per unes elits burocràtiques plenament integrades en l'Estat capitalista. En aquest sentit, l'existència de sindicats combatius i altres organitzacions amb voluntat de classe no representa sinó una porció molt minoritària de la lluita del proletariat, la qual, quan no roman en la marginalitat, es veu tendencialment subsumida sota el marc interclassista dels *moviments socials* i, en qualsevol cas, incapaç d'autoconstituir-se en un moviment de classe independent.

Així doncs, l'escenari d'aquesta derrota històrica, hui plenament consumada, ens deixa una correlació de classes radicalment diferent de la que hi havia en els prolegòmens d'Octubre, la qual ve marcada per **dues absències**: d'una banda, la del **proletariat com a moviment de masses organitzat al marge de les fraccions subalternes de la burgesia** i, d'una altra, la del **socialisme revolucionari com a referent polític d'avantguarda** del proletariat.

Això implica, com a consigna estratègica més general, que la tasca actual dels comunistes no pot consistir en l'articulació immediata d'una força política d'ofensiva, sinó que aquesta ha de vindre precedida per tota una fase d'**acumulació de forces** al voltant d'un pla estratègic prepartidari que pose les condicions per a la reconstitució efectiva del proletariat en Partit Comunista.

En segon terme, aquesta consigna estratègica general es desdobla en dues subtasques que es pressuposen mútuament: la restitució política del socialisme com a ideologia proletària d'avantguarda i, simultàniament, la rearticulació de les lluites del proletariat entorn d'un moviment de classe independent.

La fase a través de la qual el proletariat duu a terme aquestes dues tasques, posant progressivament les condicions per a fusionar el socialisme i el moviment proletari de masses, és la que anomenem fase-Moviment.

4. Estratègia i tàctica general per a la rearticulació del Partit Comunista

La **fase-Moviment** té com a objectiu estratègic la **construcció del Partit Comunista**, això és, la rearticulació del proletariat en classe revolucionària com a primera fase estratègica del procés socialista. Així, la fase-Moviment es pot resumir com el procés d'acumulació de forces al voltant d'un moviment polític revolucionari que efectivitza la independència de classe del proletariat fins a la seua constitució en una força d'ofensiva capacitada per a la presa del poder polític.

La rearticulació del proletariat en classe revolucionària té diferents tasques que es pressuposen entre si com a part d'un procés integral.

1. La principal d'aquestes tasques és la **restitució del socialisme en referent polític d'avantguarda** mitjançant la construcció d'una àmplia **estructura centralitzada** composta de militants revolucionaris que es deuen a la causa socialista, impulsen el desenvolupament col·lectiu de la teoria revolucionària i materialitzen el seu contingut polític.

L'edificació d'aquesta estructura, cridada a constituir el centre polític i eix vertebrador del futur Partit Comunista, es duu a terme a través de dues vies, les quals giren fonamentalment al voltant de l'estudi i la formació, el debat racional i la difusió propagandística. Aquestes són:

- a) La **unificació ideològica i política dels destacaments i forces** en disposició d'impulsar el moviment revolucionari, al voltant de l'estratègia socialista i d'una tàctica general unificada.
 - b) L'**enquadrament de nous militants en el moviment revolucionari** en construcció, és a dir, la incorporació constant de nous membres que han d'assumir la teoria revolucionària i treballar per l'expansió del socialisme.
2. Paral·lelament, la recomposició del proletariat en classe independent exigeix l'**hegemonització d'un sentit comú revolucionari** entre sectors cada vegada més amplis de la classe treballadora, amb l'objectiu de superar la

desafecció política, estendre la perspectiva de classe i trencar amb les falses alternatives del reformisme. Aquesta tasca pren fonamentalment la forma d'intervenció política, propagandística i agitativa en els diferents àmbits i fronts en què s'expressa la lluita de classes, vinculant les demandes i problemàtiques concretes amb la necessitat de la independència de classe i l'edificació d'un poder propi antagònic a l'Estat capitalista.

Aquestes tasques s'han d'entendre com a moments d'un mateix procés de lluita, aspectes tàctics que es pressuposen com a part d'un tot coherent. Només mitjançant l'hegemonització progressiva d'un nou sentit comú que explicita els interessos de classe del proletariat i contribuïska a aprofundir en la ruptura política amb el reformisme és que pot ampliar-se el marge d'acció de la unificació ideològica i política i l'enquadrament militant sota l'estratègia socialista. Inversament, sols a través d'una estructura militant en expansió, centralitzada i guiada per la teoria revolucionària, és que pot estendre's el procés d'hegemonització entre cada vegada més sectors del proletariat.

La realització concreta d'aquesta doble tàctica exigeix, en primera instància, la construcció de **grans organitzacions polítiques democràticament centralitzades**, garants de la independència política i ideològica i capaces d'erigir-se en referents d'avantguarda, orientant el proletariat mobilitzat i dotant-lo d'una alternativa real al reformisme.

La militància socialista es converteix en referent d'avantguarda quan es capaç d'impulsar la recomposició i unificació de les lluites del proletariat sota una orientació de classe independent, siguen lluites salarials o de subjectivitats oprimides. A tal efecte, és imperatiu desplegar una intervenció política efectiva orientada a promoure la **ruptura amb el reformisme i les lògiques interclassistes** i corporatives hegemòniques en les lluites i moviments de masses actuals, on el proletariat apareix disgregat i subordinat als interessos d'altres classes socials, i acaba per aquest motiu servint de baló d'oxigen per a una socialdemocràcia que, davant l'absència de partit revolucionari, aconsegueix cooptar aquestes forces. La ruptura política amb el reformisme i l'interclassisme ha d'anar orientada a l'articulació d'un bloc de classe ampli, unitari i independent a través del qual puguen expandir-se l'organització socialista i un sentit comú netament revolucionari.

Per tal de complir els seus objectius, la construcció político-organitzativa i el desplegament en fronts de lluita han d'estar acompanyats d'**agitació i propaganda** constants, dirigides a fer la teoria revolucionària accessible a diferents públics a través de l'explicació de la realitat concreta i la demostració de la necessitat de treballar per la revolució.

El desplegament efectiu de les tasques de la fase-Moviment exigeix la concentració progressiva de **mitjans tècnics i logístics** i de **quadres polítics** capaços d'accionar-los, destinats a respondre a les necessitats tècniques del desplegament polític sense dependre de l'Estat burgès. Aquest aparell tècnic ha de diversificar-se a tots els àmbits d'actuació, fundant una institucionalitat pròpia i constituint-se en l'embrió del futur poder tècnic-productiu del Partit.

En definitiva, la fase-Moviment ha d'expandir la línia socialista a través d'un procés integral que es desplega en tots els fronts de la lluita de classes i a tots els nivells en què aquesta es desenvolupa: ideològic, polític, organitzatiu, tècnic... D'igual manera, ho ha de fer també territorialment i internacional, apuntant cap a un desenvolupament coherent amb la futura escala territorial del Partit Comunista. Donat el grau de concentració i centralització assolit pel capital en la nostra conjuntura històrica, l'escala territorial mínima dels Partits Comunistes s'assimila tendencialment a la dels grans blocs geopolítics, en el nostre cas Europa. Per tant, la fase-Moviment en el nostre territori ha de complir aquestes tasques preparatòries per a articular un **Partit Comunista com a mínim a escala europea**.

Finalment, la lluita del proletariat ha d'orientar-se segons el principi fonamental de la **unitat de classe**, que implica la renúncia a tot privilegi corporatiu o particular, en favor dels interessos universals del proletariat. El moviment ha de lluitar sense quarter **contra tota forma de discriminació o opressió dins la classe** (sigui de gènere, nació, raça o procedència, sexualitat, etc.), desplegant-se en els fronts de lluita que sorgeixen a conseqüència d'aquestes divisions, revelant els interessos de classe que s'amaguen darrere de l'apellació a subjectes abstractes interclassistes i guiant la lluita cap a l'objectiu de la superació completa de l'opressió a través de la revolució socialista. Pel que fa a la qüestió nacional, aquest principi no és altre que el de l'**internacionalisme proletari**, que imposa la necessitat estratègica de lluitar contra tota opressió nacional, dins i fora de les fronteres del nostre Estat, com a via incondicional per a unificar al proletariat de les diferents nacions sota una estratègia revolucionària.

5. El paper de l'OJS en el procés socialista

La crisi de valorització i el procés de proletarització han originat una **ruptura generacional dins la classe treballadora**, on les fraccions juvenils pateixen de manera accelerada i específica les conseqüències de la descomposició de les classes mitjanes i el fracàs de la socialdemocràcia. Les condicions de la joventut proletària són proclius a la ruptura política i a l'adhesió al projecte revolucionari. Per això, la joventut és un **sector prioritari en els inicis de la fase-Moviment**, el sector que mostra més potencialitats per a nodrir una primera capa de militància conscient i compromesa.

L'Organització Juvenil Socialista juga un **doble paper**: d'una banda, és una organització socialista que ha de constituir-se en **referent polític i ideològic**, impulsant la rearticulació de l'avantguarda socialista com a futur centre polític i eix vertebrador del Partit. D'altra banda, és una organització del **front juvenil**, que atén problemàtiques específiques de la joventut proletària i que ha de contribuir a la mobilització i organització independent del proletariat com a moviment de masses.

Els objectius de l'OJS són els objectius generals de la fase-Moviment concretats a l'especificitat del subjecte juvenil. En aquest sentit, és important que l'OJS penetre en la situació social particular de la joventut proletària, en les seues circumstàncies específiques, per tal que la seua activitat política repercutisca en un trencament amb els partits de les classes mitjanes i les lògiques interclassistes del moviment espontani, resolent la potencial ruptura generacional que l'actual crisi capitalista provoca en una vertadera **ruptura política en clau socialista**.

Aquests objectius es realitzen a través de la doble tàctica general de la fase-Moviment. Pel que fa a la unificació política i ideològica de l'avantguarda socialista i la seua constant expansió mitjançant l'enquadrament de nova militància, l'OJS ha d'assentar una **base militant sòlida**, impulsar-hi l'estudi i l'elaboració de la teoria revolucionària i garantir la generació de quadres polítics que exercisquen el rol de referència i lideratge més enllà de l'organització, sent capaços de vincular cada

problemàtica i conflicte real amb la necessitat de l'objectiu final de la presa del poder polític.

Pel que fa a la tàctica de l'hegemonització, l'OJS té la tasca d'expandir el socialisme com a **tendència político-cultural de masses** entre cada vegada més capes de la joventut proletària i altres sectors de la classe treballadora, fomentant la recuperació de la cultura militant i avançant cap a l'articulació ampliada d'un front proletari de masses realment independent dels partits de l'ordre. En aquest sentit, cal que l'OJS desplegue una lluita político-cultural efectiva mitjançant l'agitació, la propaganda i la demostració pràctica, dirigida a fer de nou del comunisme un projecte civilitzatori possible i desitjable per a cada vegada més sectors del proletariat.

El desplegament simultani d'aquesta doble tàctica es duu a terme amb la determinació d'assentar les bases polítiques i culturals que permeten reproduir i expandir la seua aplicació a tots els sectors de la classe treballadora, fins a consumir la **rearticulació del partit revolucionari de masses**.